

Bobr Karel

Byl jednou jeden bobr,

byl to prcek, žádný obr.

Říkali mu Karel

a měl doma barel.

V tom barelu plno ryb,

a na zahradě velký hřib.

Dělal hráze, hlodal stromy,

stavěl z nich všem pěkné domy.

Když však jednou stavěl dům,

Prohlodal se k sousedům.

Byly to zrzavé veverky

a k tomu pěkné hysterky

Řvaly na něj velice,

jak řvou jen lvi v Africe.

Bobr říká: „je mi líto, milé slečny,

žádný pelech není věčný.“

Ještě víc se naštvaly,

Karla před soud dohnaly.

Soudce sova, rádce medvěd,

začínali přesně v devět.

Pustili ho na svobodu,

bobr zase brázdí vodu.

Pustili ho na milost,

mojí básně už je dost.